

ผลการศึกษาและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้ เป็นการนำข้อมูลที่รวบรวมได้จากแบบสอบถาม การสัมภาษณ์และจากเอกสาร มาทำการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมุติฐานว่าเป็นไปตามที่ได้ตั้งไว้หรือไม่ โดยจะนำเสนอเป็น

4 ส่วน คือ

1. ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง
2. สถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคมกับพฤติกรรมการลงคะแนนเสียง เลือกตั้งสมาชิกสภาเมืองพัทยา
3. ความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น "เมืองพัทยา"
4. ความสนใจและทัศนคติทางการ เมืองของประชาชนในเขต เมืองพัทยา เกี่ยวกับ การปกครองท้องถิ่นรูปแบบผู้จัดการ และการเลือกตั้งสมาชิกสภาเมืองพัทยา

1. ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาครั้งนี้ เป็นผู้มีสิทธิ เลือกตั้งสมาชิกสภา เมืองพัทยา ที่ได้ทำการสุ่มตัวอย่าง ตามวิธีการทางสถิติ วิธี cluster random sampling จำนวน 238 คน โดยการส่งแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างทุกคนและรวบรวมแบบสอบถามคืนกลับมาได้ครบทั้งหมด จำนวน 238 ชุด ข้อมูลที่รวบรวมได้สามารถสรุปลักษณะทั่วไปหรือลักษณะสถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคมของกลุ่มตัวอย่าง ดังรายละเอียดในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 สถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคมของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
<u>เพศ</u>		
ชาย	131	55.0
หญิง	107	45.0

(มีต่อ)

ตารางที่ 5 (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
อายุ		
20-30 ปี	82	34.5
31-40 ปี	92	38.7
41-50 ปี	51	21.4
51 ปีขึ้นไป	13	5.5
การศึกษา		
ไม่เคยเข้ารับการศึกษ	13	5.5
ป.1-ป.7	99	41.6
ม.ศ.1-ม.ศ.3	29	12.2
ม.ศ.4-ม.ศ.6	18	7.6
ปวส./อนุปริญญา	22	9.2
ปริญญาตรีขึ้นไป	57	23.9
อาชีพ		
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	79	33.3
นักธุรกิจ/ค้าขายส่วนตัว	43	18.1
เกษตรกร	19	8.0
รับจ้าง/ลูกจ้าง/กรรมกร	80	33.6
ศิลปิน	-	-
นักศึกษา	4	1.7
ประกอบวิชาชีพส่วนตัว	8	3.4
อื่น ๆ (แม่บ้าน)	5	2.1
รายได้ต่อเดือน		
ไม่เกิน 3,000 บาท	121	50.8
3,000-6,000 บาท	78	32.8
6,000 บาทขึ้นไป	59	16.4

(มีต่อ)

ตารางที่ 5 (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
<u>ภูมิลำเนาเดิม</u>		
เป็นคนท้องถิ่น เดิม	94	39.5
มาจากภาคเหนือ	12	5.0
มาจากภาคอีสาน	10	4.2
มาจากภาคใต้	9	3.8
มาจากภาคกลาง	113	47.5
<u>ที่อยู่อาศัย</u>		
ใน เขตชุมชน	134	56.3
นอก เขตชุมชน	104	43.7
รวม	238	100.0

2. สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมกับพฤติกรรมการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภาเมืองพัทยา

จากการศึกษาพฤติกรรมการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งเท่าที่ผ่านมา นักรัฐศาสตร์พบว่า บัณฑิตกลุ่มหนึ่งมีอิทธิพลต่อแบบแผนของพฤติกรรมการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งคือ บัณฑิตทางด้านแพทยที่อยู่อาศัย ศาสนา อาชีพ การศึกษา รายได้ ฯลฯ โดยเรียกบัณฑิตกลุ่มนี้อย่างสั้น ๆ ว่า "สถานภาพทางด้านเศรษฐกิจและสังคม" ซึ่งบัณฑิตดังกล่าวนี้ มักจะมีอิทธิพลร่วมกัน หรือส่งเสริมซึ่งกันและกัน เช่น คนที่มีการศึกษาสูงมักมีอาชีพที่ดี ฐานะรายได้ดี และมักจะอาศัยอยู่ในเมือง แนวการศึกษาถึง

อิทธิพลของปัจจัยทางด้านสถานภาพทาง เศรษฐกิจที่มีผลหรือ เป็นตัวกำหนดที่สำคัญของพฤติกรรม การลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง หรือที่เรียกว่า "ทฤษฎีปัจจัยตัวกำหนด" (deterministic theories) ซึ่งการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ได้อาศัยกรอบและแนวทางของทฤษฎีนี้มา เป็นแนวทางในการศึกษา

การศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคมของผู้มีสิทธิ เลือกตั้งสมาชิกสภาเมืองพัทยา ซึ่งได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ภูมิลำเนาเดิม และที่อยู่อาศัย กันแบบแผนพฤติกรรมลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภา เมืองพัทยาได้แบ่ง เป็น 3 ลักษณะ คือ เป้าหมายสำคัญของการไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสูง ระยะเวลาในการตัดสินใจ เลือกผู้สมัครรับ เลือกตั้ง และการคำนึงถึงกลุ่มการเมืองหรือตัวผู้สมัคร เป็น เกณฑ์สำคัญในการ ตัดสินใจลงคะแนนเสียง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบสมมติฐานจากการทดสอบค่าไค-สแควร์ (Chi-Square Test) โดยตั้งระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ (level of significance) ที่ระดับ 0.05 :

1.1 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคมกับ เป้าหมายสำคัญ ของการไปลงคะแนน เสียงเลือกตั้ง

การศึกษาพฤติกรรมลงคะแนนเสียงเลือกตั้งของผู้มีสิทธิ เลือกตั้งสมาชิกสภา เมืองพัทยาในครั้งนี้ ได้แยกแยะพฤติกรรมลงคะแนนเสียงออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การไปลง คะแนนเสียงด้วยความสำนึกของตนเอง ซึ่งครอบคลุมพฤติกรรมทั้งในลักษณะของการไปลงคะแนน เสียง เพราะถือว่าเป็นหน้าที่พลเมืองดีพึงปฏิบัติ และความนิยมชมชอบตัวผู้สมัครหรือนโยบายใน การพิจารณาท้องถิ่นของผู้สมัครหรือกลุ่มผู้สมัคร ส่วนพฤติกรรมอีกลักษณะที่ตรงกันข้ามคือ การไปลงคะแนนเสียง เพราะถูกชักชวนหรือถูกขอร้อง ไปตามคนอื่น ๆ หรือไปเพื่อตอบแทนบุญคุณ ส่วนตัว หรือมุ่งหวังว่าจะได้รับ เงินหรือสิ่งของตอบแทน

ผลการศึกษากลุ่มตัวอย่างพบว่า ผู้มีสิทธิ เลือกตั้งจำนวนสูงถึงร้อยละ 76.20 ไปลงคะแนนเสียงด้วยความสำนึกของตนเองโดยถือว่าเป็นหน้าที่พลเมืองดีพึงปฏิบัติ ประกอบกับ นิยมชมชอบตัวผู้สมัครหรือนโยบายในการพัฒนาท้องถิ่นของผู้สมัครหรือกลุ่มผู้สมัคร มีเพียงร้อยละ 23.80 เท่านั้น ที่ไปลงคะแนนเสียงเพราะถูกชักชวนหรือหวังสิ่งตอบแทน แต่พฤติกรรม การลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภา เมืองพัทยาในครั้งนี้ยังไม่สามารถชี้ชัดลงไปถึงว่าความสำนึก ของตนเองนี้เป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกมีประสิทธิภาพทางการเมือง (political efficacy) หรือไม่ ซึ่งจำเป็นจะต้องมีการศึกษาอย่างละเอียดลึกซึ้งต่อไป (รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 6)

ตารางที่ 6

การไปลงคะแนนเสียงด้วยความสำนึกของตนเอง และการถูกระดม
จำแนกตามฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคม

สถานภาพ	ประเภทของการลงคะแนน		X ²	SIG
ทางเศรษฐกิจและสังคม	ความสำนึกของตนเอง	ถูกระดม		
เพศ				
ชาย	76.4	23.6		
หญิง	75.9	24.1	0.006	0.93
อายุ				
20-30 ปี	75.4	14.6		
31-40 ปี	80.3	19.7		
41-50 ปี	76.9	23.1		
51 ปีขึ้นไป	44.5	55.5	5.72	0.125
การศึกษา				
ไม่เคยศึกษา	71.4	28.6		
ป.1-ป.7	72.7	27.3		
ม.ศ.1-ม.ศ.3	56.5	43.5		
ม.ศ.4-ม.ศ.6	71.4	28.5		
ปวส./อนุปริญญา	73.7	26.3		
ปริญญาตรีขึ้นไป	93.9	6.1	14.19	0.014*
อาชีพ				
ราชการ-รัฐวิสาหกิจ	90.9	9.1		
ธุรกิจ/ค้าขายส่วนตัว	82.1	17.9		
เกษตรกร	52.9	45.1		
รับจ้าง	66.2	33.8		
นักศึกษา	25.0	75.0		
ประกอบวิชาชีพส่วนตัว	80.0	20.0		
อื่น ๆ	100.0	-	24.17	0.0005*
รายได้				
ไม่เกิน 3,000 บาท	70.3	29.7		
3,000-6,000 บาท	80.9	19.1		
6,000 บาทขึ้นไป	83.3	16.7	3.39	0.183

(มีต่อ)

ตารางที่ 6 (ต่อ)

สถานภาพ ทางเศรษฐกิจและสังคม	ประเภทของการลงคะแนน ความสำนึกของตนเอง	ถูกระดม	X^2	SIG
ผู้มีสำเนาเดิม				
คนท้องถิ่น	69.6	30.4		
ภาคเหนือ	81.5	12.5		
ภาคอีสาน	85.7	14.3		
ภาคใต้	100.0	-		
ภาคกลาง	79.1	20.9	4.47	0.345
ที่อยู่อาศัย				
ในเขตชุมชน	79.5	20.5		
นอกเขตชุมชน	70.8	29.2	1.84	0.174
เฉลี่ย (ผู้ตอบ 189 คน)				
	76.2	23.8		

หมายเหตุ

X^2 = ค่า CHI-SQUARE

SIG = ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ (Level of Significance)

* = มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อจำแนกตามสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้มีสิทธิเลือกตั้งพบว่า ปัจจัยด้านฐานะทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจลงคะแนนเสียงด้วยความสำนึกของตนเอง และโดยการถูกระดม แตกต่างกันแต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ทั้งนี้จากปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมที่เป็นตัวแปรในการศึกษาครั้งนี้จำนวน 7 ตัวแปร มีเพียง 2 ตัวแปรเท่านั้นที่จะมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพฤติกรรมการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งที่ระดับ 0.05 คือ (ดูข้อมูลในตารางที่ 6)

ก. ระดับการศึกษาของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ค่าโค-สแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 14.19 และมีระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.014 แสดงว่าระดับการศึกษาของผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการไปลงคะแนนเสียง นั่นคือ ระดับการศึกษาของผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีความสัมพันธ์กับการไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง กล่าวคือ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีระดับการศึกษาสูงจะไปลงคะแนนเสียงด้วยความสำนึกของตนเองในสัดส่วนที่สูงกว่า ผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีระดับการศึกษาต่ำ

ข. อาชีพของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ค่าโค-สแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 24.17 และมีระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.0005 แสดงว่าอาชีพของผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีความสัมพันธ์กับการไปลงคะแนนเสียง นั่นคือ อาชีพของผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีความสัมพันธ์กับการไปลงคะแนนเสียง กล่าวคือ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีอาชีพ ซึ่งได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมสูงจะไปลงคะแนนเสียงด้วยความสำนึกของตนเอง ในสัดส่วนที่สูงกว่าผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีอาชีพที่ได้รับการยอมรับว่ามีสถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคมต่ำกว่าหรือด้อยกว่า

สำหรับตัวแปรด้านสถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคม อีก 5 ตัวแปร ได้แก่ เพศ อายุ รายได้ ภูมิลำเนาเดิม ที่อยู่อาศัย ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 6) ดังนั้นสมมุติฐานที่ 1 ที่ว่า ผู้ลงคะแนนเสียงที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมสูงไปลงคะแนนเสียงด้วยความสำนึกของตนเอง ในขณะที่ผู้ลงคะแนนเสียงที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมต่ำ ไปลงคะแนนเสียงโดยการถูกระดม จึงยังไม่ได้รับการยอมรับทั้งหมด เพราะยังมีปัจจัยหรือตัวแปรด้านสถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคมอีก 5 ตัวแปร ที่ได้รับการปฏิเสธ

1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคมของผู้มีสิทธิเลือกตั้งกับระยะเวลาในการตัดสินใจ เลือกผู้สมัคร

โดยปกติแล้วการที่บุคคลหนึ่งบุคคลใดจะตัดสินใจตกลงใจในเรื่องใด ๆ ข้อมูล ข่าวสาร นับว่ามีความสำคัญต่อการตัดสินใจเป็นอย่างมาก ดังนั้นโอกาสในการได้รับข้อมูล ข่าวสาร ความเข้าใจที่ได้รับข้อมูล ข่าวสาร ย่อมมีผลกระทบต่อความเข้าใจหรือเร็วในการตัดสินใจด้วย ในกรณีของการตัดสินใจ เลือกลงคะแนนเสียงให้กับผู้สมัครรับเลือกตั้งก็เช่นเดียวกัน กล่าวคือ ระยะเวลาในการตัดสินใจเลือก และเปลี่ยนแปลงการตัดสินใจของผู้ลงคะแนนเสียงจึงขึ้นอยู่กับ

โอกาสและความเร็ว-ช้า ในการได้รับข้อมูล ข่าวสาร และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ กระบวนการเลือกตั้งหรือรูปแบบการเมืองการปกครองท้องถิ่น ซึ่งผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมสูงมักจะเป็นผู้ที่มีโอกาสดีกว่า จึงน่าที่จะตัดสินใจเลือกผู้สมัครได้เร็วกว่าพวกที่มี ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ

ในการศึกษาครั้งนี้ได้แบ่งระยะเวลาในการตัดสินใจเลือกผู้สมัครไว้เป็น 2 แบบ คือ แบบแรก เป็นลักษณะของการตัดสินใจเลือกผู้สมัครเร็ว โดยมีการตัดสินใจตกลงใจไว้แล้วก่อนวัน เลือกตั้งหลายวัน และไม่ไหลเลหรือเปลี่ยนแปลงการตัดสินใจอีก แบบที่สองมีลักษณะตัดสินใจ หรือไม่ได้ตัดสินใจไว้ก่อน โดยคิดว่าจะเลือกใคร ในวันเลือกตั้งหรือในคูหาลงคะแนนรวมทั้ง พวกที่เปลี่ยนความคิดใหม่หลังจากที่ได้ตัดสินใจ เลือกไว้ก่อนแล้ว

ผลการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างพบว่า ผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวนร้อยละ 62.20 ไปลง คะแนนเสียงโดยไม่ตัดสินใจตกลงใจว่าจะเลือกใครไว้ก่อน เป็นพวกที่ไปนึกเอาว่าจะเลือกใคร ในวันเลือกตั้งหรือในคูหาลงคะแนน ทั้งนี้เป็นที่น่าสังเกตว่าผลการศึกษาพฤติกรรมเกี่ยวกับการตัดสินใจเลือกผู้สมัครเร็วหรือช้าในครั้ง นี้ แตกต่างจากการศึกษาวิจัยที่ผ่านมา เช่น การศึกษาพฤติกรรมการลงคะแนนเสียง เลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแทนตำแหน่งที่ว่าง ของจังหวัดบุรีรัมย์ เมื่อวันที่ 28 สิงหาคม 2528 โดย ศาสตราจารย์ จรูญ สุภาพ และ พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว¹ และพฤติกรรมการลงคะแนนเสียง เลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เขต 3 จังหวัดขอนแก่น เมื่อวันที่ 18 เมษายน 2526 โดย ดร.พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว พบว่า ผู้ลงคะแนนเสียงเกือบครึ่ง (ร้อยละ 43) บอกว่ายังไม่ได้ตัดสินใจจะเลือกใคร² ส่วนการศึกษา ในครั้งนี้พบว่า จำนวนผู้ที่ยังไม่ได้ตัดสินใจจะเลือกใครมีจำนวนลดน้อยลง โดยมีเพียงร้อยละ 37.8

¹ จรูญ สุภาพ และ พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว, เอกสารการวิจัยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดบุรีรัมย์ แทนตำแหน่งที่ว่าง 28 สิงหาคม 2526 (กรุงเทพฯ : เจ้าพระยาการพิมพ์, 2527), หน้า 127.

² พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว, เอกสารการวิจัยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดขอนแก่น เขต 3 18 เมษายน 2526. (กรุงเทพฯ : เจ้าพระยาการพิมพ์, 2527), หน้า 127.

ทั้งนี้อาจจะ เนื่องมาจาก เหตุผลที่ว่า การเลือกตั้งสมาชิกสภา เมืองพัทยา เป็นการเลือกตั้งในระดับท้องถิ่น ที่ใกล้ตัวหรือใกล้ชิดกับผลประโยชน์ของผู้มีสิทธิเลือกตั้งมากที่สุด ขอบเขตของการเลือกตั้งอยู่ในวงจำกัดเฉพาะ โอกาสการได้รับข้อมูลข่าวสาร เกี่ยวกับกระบวนการเลือกตั้งหรือตัวผู้สมัครต่าง ๆ เป็นไปอย่างทั่วถึงมากขึ้น ประกอบกับการเลือกตั้งทั่วไปครั้งนี้ได้จัดขึ้นตามวาระเป็นครั้งที่ 2 ต่อเนื่องจากการเลือกตั้งครั้งแรก ทำให้ประชาชนให้ความสนใจและมีข้อมูลข่าวสารที่ทำให้สามารถตัดสินใจ ตกลงใจที่จะเลือกผู้สมัครได้ล่วงหน้าก่อนวันเลือกตั้ง (รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 7)

ตารางที่ 7 การตัดสินใจเลือกผู้สมัครก่อนวันเลือกตั้ง จำแนกตามฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคม

สถานภาพ ทางเศรษฐกิจและสังคม	การตัดสินใจเลือก		X ²	SIG
	ตัดสินใจไว้แล้ว	ยังไม่ตัดสินใจ		
<u>เพศ</u>				
ชาย	64.4	35.6		
หญิง	59.3	40.7	0.56	0.45
<u>อายุ</u>				
20-30 ปี	64.8	35.2		
31-40 ปี	61.9	38.1		
41-50 ปี	69.8	30.2		
51 ปีขึ้นไป	18.2	81.8	10.31	0.01*
<u>การศึกษา</u>				
ไม่เคยศึกษา	37.5	62.5		
ป.1-ป.7	50.6	49.4		
ม.ศ.1-ม.ศ.3	55.6	44.4		
ม.ศ.4-ม.ศ.6	64.7	35.3		
ปวส./อนุปริญญา	80.0	20.0		
ปริญญาตรีขึ้นไป	80.8	19.2	17.82	0.003*

(มีต่อ)

ตารางที่ 7 (ต่อ)

สถานภาพ ทางเศรษฐกิจและสังคม	การตัดสินใจเลือก		X ²	SIG
	ตัดสินใจไว้แล้ว	ยังไม่ตัดสินใจ		
อาชีพ				
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	79.7	23.3		
ธุรกิจ/ค้าขายส่วนตัว	54.5	45.5		
เกษตรกร	55.6	44.4		
รับจ้าง	54.3	45.7		
นักศึกษา	50.0	50.0		
ประกอบวิชาชีพส่วนตัว	42.9	57.1		
อื่น ๆ	75.0	25.0	11.21	0.08
รายได้				
ไม่เกิน 3,000 บาท	52.4	47.6		
3,000-6,000 บาท	73.6	26.4		
6,000 บาทขึ้นไป	67.6	32.4	8.60	0.01*
ภูมิลำเนาเดิม				
คนท้องถิ่น	65.1	34.9		
ภาคเหนือ	88.9	11.1		
ภาคอีสาน	75.0	25.0		
ภาคใต้	60.0	40.0		
ภาคกลาง	56.4	43.6	5.03	0.28
ที่อยู่อาศัย				
ในเขตชุมชน	64.1	35.9		
นอกเขตชุมชน	59.3	40.7	0.486	0.485
<hr/>				
เฉลี่ย (ผู้ตอบ 209 คน)	62.2	37.8		

หมายเหตุ

X² = ค่า CHI-SQUARE

SIG = ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ (Level of Significance)

* = มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 7 หลังจากที่ได้จำแนกระยะเวลาการตัดสินใจเลือกผู้สมัครตามฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ข้อมูลที่ได้บ่งชี้ผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่างกันใช้ระยะเวลาในการตัดสินใจเลือกผู้สมัครแตกต่างกันพอสมควร กล่าวคือจากปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม จำนวน 7 ตัวแปร มีปัจจัยที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับระยะเวลาในการตัดสินใจเลือกผู้สมัครที่ระดับ 0.05 จำนวน 2 ตัวแปร คือ

ก. ระดับการศึกษาของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ค่าไค-สแควร์ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 17.82 และมีระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.003 แสดงว่าระดับการศึกษาของผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับระยะเวลาในการตัดสินใจเลือกผู้สมัคร นั่นคือ ระดับการศึกษาของผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีความสัมพันธ์กับระยะเวลาในการตัดสินใจเลือกผู้สมัคร กล่าวคือผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีระดับการศึกษาสูงจะตัดสินใจเลือกเร็วกว่าผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีระดับการศึกษาต่ำ

ข. รายได้ของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ค่าไค-สแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 8.60 และมีระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงว่า ระดับรายได้ของผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีความสัมพันธ์กับระยะเวลาในการตัดสินใจเลือกผู้สมัคร กล่าวคือผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีระดับรายได้สูง จะตัดสินใจตกลงใจเร็วกว่าผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีระดับรายได้ต่ำกว่า

สำหรับตัวแปรด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมอีก 5 ตัวแปร ได้แก่ อาชีพ เพศ อายุ ภูมิภาคเดิม และที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับระยะเวลาตัดสินใจเลือกผู้สมัคร ที่ระดับ 0.05 (รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 7) ดังนั้นสมมุติฐานที่ 2 ที่ว่าผู้ลงคะแนนเสียงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง จะตัดสินใจเลือกผู้สมัครเร็วกว่าผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ จึงยังไม่ได้รับการยอมรับทั้งหมด เพราะมีตัวแปรฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมเพียง 2 ตัวแปร ที่ได้รับการยอมรับ แต่อีก 5 ตัวแปร ได้รับการปฏิเสธ

1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ของผู้มีสิทธิเลือกตั้งกับการคำนึงถึงกลุ่มการเมืองหรือตัวบุคคล เป็น เกมที่สำคัญในการตัดสินใจลงคะแนน

องค์กรหรือสถาบันทางการ เมืองที่สำคัญในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย องค์กรหนึ่งคือ พรรคการเมือง ซึ่งได้รับการยอมรับว่ามีความสำคัญต่อการพัฒนาทางการเมือง แต่เนื่องจากพรรคการเมืองของไทย ยังคงมีลักษณะล้มลุกคลุกคลาน และขาดความมั่นคง เข้มแข็ง เป็นปึกแผ่นและต่อเนื่อง รัฐบาลจึงได้พยายามที่จะช่วย เสริมสร้างสถาบันพรรค การเมืองและสร้างเสถียรภาพของรัฐบาล โดยอาศัยบัญญัติเกี่ยวกับหลัก เกณฑ์การขอจัดตั้ง พรรคการเมือง ตามพระราชบัญญัติพรรคการเมือง พ.ศ. 2524 และกระบวนการเลือกตั้ง ซึ่งกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2521 และกฎหมายว่าด้วย การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กล่าวคือ กำหนดให้ผู้สมัครรับเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภา ผู้แทนราษฎรต้องสังกัดพรรคการเมือง รวมทั้งให้มีการเลือกผู้สมัคร เป็นพรรคมิใช่เป็นรายบุคคล หรือเรียกว่า เป็นการเลือกตั้งแบบรวม เขตรวม เบอร์ ต่อมาในปี พ.ศ. 2528 ได้มีการแก้ไข รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2521 กำหนดให้มีการแบ่ง เขตเลือกตั้ง และเลือกผู้สมัคร เป็นรายบุคคลได้ แต่ผู้สมัครรับ เลือกตั้งยังคงต้องสังกัดพรรคการเมือง

สำหรับการเลือกตั้งในระดับท้องถิ่นนั้นแม้ว่าจะยังมิได้มีการกำหนดกฎเกณฑ์ลงไปว่า ผู้สมัครรับ เลือกตั้งจะต้องสังกัดพรรคการเมืองหรือกลุ่มการเมือง แต่โดยที่การเมืองในระดับ ท้องถิ่นรูปพิเศษ เมืองพัทยา มีลักษณะพิเศษที่ผู้สมัครจะรวมตัวกันจัดตั้ง เป็นกลุ่มการเมือง เพื่อสมัครรับ เลือกตั้งและ เริ่มมีมาตั้งแต่การเลือกตั้งทั่วไปครั้งแรกแล้ว นอกจากนี้ยังมีผู้มี อิทธิพลและพรรคการเมืองบางพรรคให้การสนับสนุนอยู่ เบื้องหลังอีกด้วย จึงนับว่าการเลือกตั้ง สมาชิกสภา เมืองพัทยา เป็นพื้นฐานอันสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาการเมืองในระดับชาติ และน่าจะได้ มีการศึกษาในประ เด็นความนิยมชมชอบในการตัดสินใจเลือกกลุ่มการเมือง หรือเลือกตั้งบุคคล ของผู้มีสิทธิ เลือกตั้งด้วย เพื่อจะได้รวบรวมข้อมูลดังกล่าวมาพิจารณาว่า ระบบรวมเขตและ เลือกผู้สมัคร เป็นรายบุคคล โดยไม่บังคับว่าจะต้องสังกัดกลุ่มการเมืองหรือพรรคการเมือง ตามที่ กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2521 นั้น สอดคล้องกับ พฤติกรรมของผู้มีสิทธิเลือกตั้งชาว เมืองพัทยาหรือไม่เพียงใด การศึกษาในครั้งนี้จึงได้แบ่งลักษณะ ของการตัดสินใจเลือกกลุ่มการเมืองและเลือกบุคคล เป็น 3 แบบ คือ 1) การเลือกโดยคำนึง ถึงกลุ่มการเมือง 2) การเลือกโดยคำนึงถึงบุคคลและ 3) การเลือกโดยคำนึงถึงกลุ่มการเมือง และบุคคลละกัน

ผลการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างพบว่า ผู้มีสิทธิเลือกตั้งส่วนใหญ่ร้อยละ 44.20 ตัดสินใจเลือกผู้สมัครโดยคำนึงถึงตัวบุคคลเป็นเกณฑ์สำคัญ ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ร้อยละ 35.60 ตัดสินใจเลือกผู้สมัครที่สังกัดกลุ่มการเมืองหรือเลือกโดยคำนึงถึงกลุ่มการเมืองและผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่เหลือ ร้อยละ 20.20 ตัดสินใจเลือกผู้สมัครโดยพิจารณาควบคู่กัน ในระหว่างตัวบุคคลและกลุ่มการเมือง ผลการศึกษาในครั้งนี้สัดส่วนของการเลือกกลุ่มการเมืองเปลี่ยนไป จากผลการศึกษาของ ดร.พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว เรื่องพฤติกรรมการลงคะแนนเสียง เลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เขต 3 จังหวัดขอนแก่น เมื่อวันที่ 18 เมษายน 2524 ซึ่งพบว่า สัดส่วนของผู้ลงคะแนนเสียง โดยเลือกพรรคบุคคล และเลือกควบคู่กัน เป็นร้อยละ 23.3 ร้อยละ 48.6 และร้อยละ 28.1 ตามลำดับ¹ ผลการศึกษาสอดคล้องกันในประเด็นที่ว่า ผู้มีสิทธิเลือกตั้งส่วนใหญ่ยังคงเหลือตัวบุคคลมากกว่าพรรคการเมือง ในการศึกษาครั้งนี้จำนวนร้อยละของการเลือกตัวบุคคลลดน้อยลง แต่จำนวนร้อยละของการเลือกตั้งพรรคหรือกลุ่มการเมืองสูงขึ้น และการเลือกควบคู่กัน มีจำนวนร้อยละน้อยลง (รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 8)

ตารางที่ 8 เกณฑ์การเลือกตั้งโดยการคำนึงถึงกลุ่มการเมืองหรือตัวบุคคล
จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม

สถานภาพ ทางเศรษฐกิจและสังคม	เกณฑ์การเลือก			X ²	SIG
	กลุ่ม	บุคคล	ควบคู่กัน		
<u>เพศ</u>					
ชาย	37.6	42.7	19.7		
หญิง	33.0	46.2	20.9	0.482	10.785
<u>อายุ</u>					
20-30 ปี	34.3	42.9	22.9		
31-40 ปี	34.5	46.4	19.0		
41-50 ปี	44.2	39.5	16.3		
51 ปีขึ้นไป	18.2	54.6	27.3	3.390	10.758

(มีต่อ)

¹ พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว, เอกสารการวิจัยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดขอนแก่น เขต 3 18 เมษายน 2526, หน้า 132.

ตารางที่ 8 (ต่อ)

สถานภาพ ทางเศรษฐกิจและสังคม	เกณฑ์การเลือก			X ²	SIG	R ²
	กลุ่ม	บุคคล	คณะกัน			
การศึกษา						
ไม่เคยศึกษา	62.5	25.0	12.5			
ป.1-ป.7	28.2	49.4	22.2			
ม.ศ.1-ม.ศ.3	18.5	66.7	14.8			
ม.ศ.4-ม.ศ.6	31.3	31.3	37.5			
ปวส./อนุปริญญา	50.0	30.0	20.0			
ปริญญาตรีขึ้นไป	48.1	36.5	15.4	18.92	0.041*	
อาชีพ						
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	41.7	36.1	22.2			
ธุรกิจ/ค้าขายส่วนตัว	33.3	54.4	12.1			
เกษตรกร	27.8	50.0	22.2			
รับจ้าง	28.6	52.9	18.6			
นักศึกษา	75.0	-	25.0			
ประกอบวิชาชีพส่วนตัว	42.9	28.6	28.6			
อื่น ๆ	50.0	-	50.0	14.65	0.261	
รายได้						
ไม่เกิน 3,000 บาท	36.3	46.1	17.6			
3,000-6,000 บาท	34.7	38.9	26.4			
6,000 บาทขึ้นไป	35.3	50.0	14.7	3.031	0.552	
ภูมิลำเนาเดิม						
คนท้องถิ่น	29.1	52.3	18.6			
ภาคเหนือ	33.3	44.4	22.2			
ภาคอีสาน	25.0	37.5	37.5			
ภาคใต้	20.0	60.0	20.0			
ภาคกลาง	43.0	37.0	20.0	7.31	0.503	
ที่อยู่อาศัย						
ในเขตชุมชน	35.4	47.2	17.3			
นอกเขตชุมชน	35.8	39.5	24.7	2.00	0.367	
เฉลี่ย (ผู้ตอบ 208 คน)	35.6	44.2	20.2			

หมายเหตุ

χ^2 = ค่า CHI-SQUARE

SIG = ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ (Level of Significance)

* = มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 8 เมื่อได้ทำการจำแนกตามฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่แตกต่างกัน เกี่ยวกับ เกณฑ์การตัดสินใจ เลือกผู้สมัครโดยคำนึงถึงกลุ่มการเมืองหรือตัวบุคคล ข้อมูลที่ได้อ้างถึงบ่งชี้ว่ามีความแตกต่างกันน้อยมาก ซึ่งแตกต่างจากผลการศึกษาของ ดร.พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว ที่ได้อ้างถึงข้างต้น ซึ่งพบว่าผู้มีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมสูงจะเลือกลงคะแนนเสียงโดยคำนึงถึงพรรค เป็นเกณฑ์มากกว่าอย่างเห็นได้ชัด เจน กล่าวคือ ผู้มีรายได้สูงการศึกษาสูง อาชีพงานราชการ อายุน้อย เพศชาย และอาศัยอยู่ในเมืองต่างลงคะแนนเสียงโดยคำนึงถึงพรรคการเมือง เป็น เกณฑ์มากกว่าผู้ที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมต่ำกว่า¹ สำหรับผลการศึกษาคั้งนี้พบว่ามีเพียงตัวแปรด้านสถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคมเพียงตัวแปรเดียว คือ ระดับการศึกษาที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการตัดสินใจ เลือกกลุ่มการเมือง เลือกบุคคลที่ระดับ 0.05 (ค่าไค-สแควร์เท่ากับ 18.92 และมีระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.04) ส่วนตัวแปรอื่น ๆ อีก 6 ตัวแปร ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ รายได้ ภูมิลำเนาเดิม และที่อยู่อาศัย ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการตัดสินใจ เลือกกลุ่มการเมือง-เลือกบุคคล ที่ระดับ 0.05 นั่นคือ สมมุติฐานที่ 3 ที่ว่า ผู้ลงคะแนนเสียงที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมสูง จะตัดสินใจ เลือกลงคะแนน โดยคำนึงถึงกลุ่มการเมือง เป็น เกณฑ์มากกว่าผู้ลงคะแนนเสียงที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมต่ำ จึงไม่ได้รับการยอมรับ พิจารณาเกี่ยวกับผลการศึกษาคั้งนี้ชี้ให้เห็นว่า พฤติกรรมการลงคะแนน เสียงโดยคำนึงถึงพรรคหรือกลุ่มการเมืองนั้น ผู้มีสิทธิ เลือกตั้งทั้งที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมสูงหรือต่ำต่างมีแนวโน้มที่จะลงคะแนน เลือกตั้ง โดยคำนึงถึงพรรคหรือกลุ่มการเมืองใกล้เคียงกัน เนื่องจากการศึกษาคั้งนี้

¹พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว, เอกสารวิจัยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดขอนแก่น

เป็นการศึกษาพฤติกรรมการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งในระดับการเมืองท้องถิ่น เมืองพัทยา ซึ่งหากอธิบายผลการศึกษาคั้งนี้ในเชิงระบบทั่วไปว่าปัจจัยแวดล้อมที่เกิดขึ้น เฉพาะช่วงสมัยมีส่วนกำหนดพฤติกรรมการลงคะแนนเสียงจะ เห็นได้ว่า การที่ผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมไม่ว่าสูงหรือต่ำเลือกพรรคหรือกลุ่มการเมืองเหมือน ๆ กัน น่าจะมีผลสืบเนื่องมาจากการเลือกตั้งสมาชิกสภาเมืองพัทยาในครั้งแรก ผู้ได้รับเลือกตั้งส่วนใหญ่มาจากกลุ่มการเมืองเดียวกัน ซึ่งได้สร้างผลงานจนเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปตลอดทั้ง เป็นคนในท้องถิ่นที่มีธุรกิจและอาชีพอยู่ในเมืองพัทยามาช้านาน จึง เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้กลุ่มนี้ได้รับการเลือกตั้ง เป็นสมัยที่สอง หากเปรียบเทียบกับ การสร้างผลงานของพรรคการเมืองในระดับชาติให้ เป็นที่ยอมรับของผู้มีสิทธิเลือกตั้งแล้วจะ เห็นว่า พรรคการเมืองในสายตาของคนทั่ว ๆ ไป มิได้มีผลงานที่น่าประทับใจ ตรงกันข้ามบางครั้งกลับมีภาพในทางลบเสียมากกว่า นอกจากนี้ผู้สมัครรับเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่พรรคการเมือง ส่งเข้าสมัครบางคนไม่ได้ เป็นคนในท้องถิ่นนั้นมาก่อน

๓. ความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น "เมืองพัทยา"

ด้วยเหตุที่ความแตกต่างของการแพร่กระจายของข่าวสาร ข้อมูลแต่ละสมัย เลือกตั้ง น่าจะทำให้เกิดพฤติกรรมการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งที่แตกต่างกัน ในเบื้องต้นการที่ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง จะไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งหรือไม่นั้นหากตัวผู้มีสิทธิเลือกตั้ง เองยังไม่เข้าใจว่าจะเลือกตั้ง "ผู้แทน" ไปทำอะไร ตลอดจนไม่เข้าใจว่าจะเลือกตั้งอย่างไร จึง เป็นไปได้มากที่ผู้นั้นจะไม่ไปใช้สิทธิเลือกตั้ง นั้นความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการเมืองการปกครองจึงมีความสำคัญและ เป็น เรื่องที่จำเป็น ต้องมีการศึกษา

แม้ว่าพฤติกรรม การเลือกตั้งที่ศึกษาในครั้ง นี้เป็นการเลือกตั้งสมาชิกสภาในระดับท้องถิ่น ซึ่งประชาชนโดยทั่วไปไม่มีความรู้ความเข้าใจและมีความคุ้นเคยดีพอสมควร (การเลือกตั้งในระดับท้องถิ่น เช่น การเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลและสมาชิกสภาจังหวัด นับได้ว่ามีการจัดให้มีการเลือกตั้ง บ่อยครั้ง มากกว่าการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในระดับประเทศ) แต่การเลือกตั้งสมาชิกสภาเมืองพัทยา นับว่าเป็นส่วนหนึ่งของการปกครองท้องถิ่นแบบใหม่ที่เรียกว่า แบบผู้จัดการ (city manager) ที่เริ่มใช้ครั้งแรกที่เมืองพัทยา โดยได้มีการเลือกตั้งครั้งแรก เมื่อวันที่ 25 มกราคม 2524 และการเลือกตั้งครั้งนี้ เป็นครั้งที่ 2 จึงน่าที่จะได้มีการศึกษา เพื่อพยายามทดสอบ หรือวัดความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น "เมืองพัทยา" ผู้วิจัยจึงได้กำหนดข้อความ

คำถามเกี่ยวข้องกับรูปแบบการปกครองท้องถิ่นเมืองพัทยา เช่น ความรู้เกี่ยวกับจำนวนสมาชิกสภาเมืองพัทยาวาระการอยู่ในตำแหน่ง ตำแหน่งหรือองค์กรที่ทำหน้าที่บริหารเมืองพัทยา อำนาจหน้าที่ของสภาเมืองพัทยา วิธีการดำรงตำแหน่งของปลัดเมืองพัทยา รวมทั้งอำนาจหน้าที่ของปลัดเมืองพัทยา ผลจากการทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจ จากกลุ่มตัวอย่างผู้มีสิทธิเลือกตั้งเมืองพัทยา ภายหลังจากที่ได้ให้คะแนนคำตอบและรวมคะแนน รวมทั้งคิดคะแนนเฉลี่ยแล้วได้แบ่งระดับความรู้ความเข้าใจเป็น 3 ระดับ คือ ระดับความรู้ความเข้าใจต่ำ (คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 0.00-49.99) ระดับความรู้ความเข้าใจปานกลาง (คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 50.00-74.99) และระดับความรู้ความเข้าใจสูง (คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75 ขึ้นไป) ผลการทดสอบปรากฏตามข้อมูลในตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น "เมืองพัทยา"

ระดับความรู้ความเข้าใจ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำ (คะแนนเฉลี่ย 0.00-49.99)	92	38.66
ปานกลาง (คะแนนเฉลี่ย 50.00-74.99)	55	23.11
สูง (คะแนนเฉลี่ย 75% ขึ้นไป)	91	38.23
รวม	23.8	100.00

จากการสำรวจ ปรากฏว่า ผู้มีสิทธิเลือกตั้งส่วนใหญ่ร้อยละ 38.66 ยังมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น "เมืองพัทยา" ในระดับต่ำ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งร้อยละ 23.11 มีระดับความรู้ความเข้าใจปานกลาง และผู้มีสิทธิเลือกตั้งถึงร้อยละ 38.23 มีระดับความรู้ความเข้าใจสูง ซึ่งมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกับผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีระดับความรู้ความเข้าใจต่ำ และถ้าหากมีการจัดกลุ่มผู้มีระดับความรู้ความเข้าใจใหม่โดยถือเอาผู้ที่ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 50.00 ขึ้นไป และกลุ่มที่ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 50.00 ลงมา จะพบว่า กลุ่มผู้ที่ได้คะแนนเฉลี่ยเกินกว่าร้อยละ 50 นั้น มีจำนวนถึงร้อยละ 61.34 ซึ่งนับได้ว่าผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้ มีความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบการปกครองท้องถิ่น "เมืองพัทยา" ดีพอสมควร ซึ่งน่าจะ

ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของผู้มีสิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาเมืองพัทยา เท่าที่ได้อธิบายมาแล้วว่า ผู้เลือกตั้งส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการลงคะแนนเสียงทั้งในลักษณะของการตัดสินใจเลือกด้วยความสำนึกของตนเอง และมีการตัดสินใจเลือกผู้สมัครเร็ว (ตัดสินใจไว้ล่วงหน้าก่อนวันเลือกตั้ง)

4. ความสนใจและทัศนคติทางการเมืองของประชาชนในเขตเมืองพัทยาเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นรูปแบบผู้จัดการและการเลือกตั้งสมาชิกสภาเมืองพัทยา

4.1 การไปและไม่ไปใช้สิทธิเลือกตั้ง

ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาเมืองพัทยาคั้งนี้ ได้ส่งแบบสอบถามให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งตอบรวมทั้งสิ้น 238 คน ปรากฏว่ามีผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้สิทธิเลือกตั้งส่วนใหญ่จำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 87.8 ไม่ไปใช้สิทธิเลือกตั้ง 28 คน คิดเป็นร้อยละ 11.8 และไม่ตอบ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.4 ตามตารางที่ 10 ซึ่งในการเลือกตั้งครั้งนี้มีผู้ไปใช้สิทธิเลือกตั้งจำนวน 9,272 คน คิดเป็นร้อยละ 39.44 รายละเอียดตามตารางที่ 4 ที่กล่าวมาแล้วในบทที่ 3

ตารางที่ 10 การไปใช้สิทธิเลือกตั้งและไม่ไปใช้สิทธิเลือกตั้ง

คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ไปใช้สิทธิเลือกตั้ง	209	87.8
ไม่ไปใช้สิทธิเลือกตั้ง	28	11.8
ไม่ตอบ	1	0.4
รวม	238	100.0

จากตารางที่ 10 จำนวนผู้ไม่ไปใช้สิทธิเลือกตั้ง 28 คน มีสาเหตุส่วนใหญ่มาจากไม่มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เลือกตั้ง และไปทำธุรกิจหรือประกอบอาชีพต่างท้องถิ่น รวม 18 คน คิดเป็นร้อยละ 66.6 รองลงมาสาเหตุเพราะความเบื่อหน่าย เห็นว่าเลือกไปแล้วก็ไม่มีประโยชน์ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 22.2 นอกจากนั้นมีสาเหตุจากไม่ชอบผู้สมัคร ไม่มีหลักฐานที่จะไปแสดงเพื่อใช้สิทธิและไม่เข้าใจวิธีการลงคะแนนรวม 3 คน คิดเป็นร้อยละ 11.1 ตามตารางที่ 11

ตารางที่ 11

เหตุผลของการไม่ไปใช้สิทธิเลือกตั้ง

เหตุผล	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ชอบผู้สมัคร	1	3.7
ไม่มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เลือกตั้ง	9	33.3
ไปทำประกอบอาชีพต่างท้องถิ่น	9	33.3
เบื่อหน่าย เห็นว่าเลือกไปแล้วไม่มีประโยชน์	6	22.2
ที่เลือกตั้งอยู่ไกล การคมนาคมไม่สะดวก	-	-
ไม่มีหลักฐานไปแสดงเพื่อใช้สิทธิ	1	3.7
ไม่เข้าใจวิธีการลงคะแนน	1	3.7
ไม่ทราบวันเลือกตั้ง	-	-
อื่น ๆ	-	-
รวม	27	100.0

หมายเหตุ มีผู้ไม่ไปใช้สิทธิเลือกตั้งและไม่ให้เหตุผล 1 ราย และไม่ได้นำมาคำนวณตามตารางข้างต้นด้วย

4.2 ทัศนคติของผู้มีสิทธิเลือกตั้งเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นรูปแบบผู้จัดการ

เพื่อเป็นการสำรวจทัศนคติของผู้มีสิทธิเลือกตั้งว่ามีความพึงพอใจในรูปแบบ

ผู้จัดการของเมืองพัทยาที่เป็นอยู่ในปัจจุบันหรือไม่ จึงได้กำหนดแบบสอบถามเปิดไว้ให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมด้วย ปรากฏว่า จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 238 คน มีความพอใจจำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 35.7 รู้สึกเฉย ๆ จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 45.0 และมีความไม่พอใจจำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 19.3 ตามข้อมูลในตารางที่ 12.

ตารางที่ 12 ความพอใจในรูปแบบการปกครองเมืองพัทยา

คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
พอใจ	85	35.7
เฉย ๆ	107	45.0
ไม่พอใจ	46	19.3
รวม	238	100.0

จากการสำรวจผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ตอบว่ายังไม่พอใจรูปแบบการปกครองเมืองพัทยามีจำนวนน้อยที่สุด คือ 46 คน โดยส่วนใหญ่ผู้ตอบจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 55.6 ให้เหตุผลว่า การบริหารงานของเมืองพัทยาและการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ไม่มีประสิทธิภาพ เช่น มีการประชาสัมพันธ์น้อย ใจผู้ร้ายชุกชุม เก็บภาษีแพง ค่าแรงงานต่ำ มีการเล่นพรรคเล่นพวก เป็นต้น นอกจากนี้มีความไม่พอใจ เนื่องจากเห็นว่า เมืองพัทยาไม่มีอิสระและไม่มีอำนาจที่แท้จริง จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 17.8 และเห็นว่า สมาชิกสภาเมืองพัทยาและปลัดเมืองพัทยาไม่มีประสิทธิภาพจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 6.6 ส่วนที่เหลือผู้ตอบว่ายังไม่พอใจแต่ไม่ได้บอกเหตุผลไว้ รายละเอียดตามข้อมูลในตารางที่ 13.

ตารางที่ 13 เหตุผลของความไม่พอใจรูปแบบการปกครองเมืองพัทยา

เหตุผล	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีเหตุผล	9	20.0
ไม่เป็นอิสระ, ไม่มีอำนาจ	8	17.8
การบริหารและการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ไม่มีประสิทธิภาพ	25	55.6
สมาชิกสภาเมืองพัทยาและปลัดเมืองพัทยาไม่มีประสิทธิภาพ	3	6.6
รวม	45	100.0

หมายเหตุ มีผู้ไม่ตอบ 1 ราย และไม่นำมาคำนวณตามตารางข้างต้นด้วย

4.3 ทัศนคติของผู้มีสิทธิเลือกตั้งเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาเมืองพัทยา

เนื่องจากสมาชิกสภาเมืองพัทยามี 2 ประเภท คือประเภทแรกมาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนจำนวน 9 คน และประเภทที่สองมาจากการแต่งตั้งโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยอีก 8 คน ซึ่งในการเลือกตั้งได้ใช้วิธีการเลือกตั้งแบบรวมเขตและผู้สมัครไม่ต้องสังกัดพรรคหรือกลุ่มการเมือง ซึ่งแตกต่างจากการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในระดับชาติ ผู้วิจัยจึงกำหนดแบบสอบถามเปิดไว้ให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาเมืองพัทยา เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือผู้ที่สนใจได้ศึกษาให้ละเอียดลึกซึ้งต่อไป

ผลการศึกษาทัศนคติของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่เกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาเมืองพัทยา จำนวน 238 คน ได้แบ่งไว้ 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ไม่ตอบหรือไม่มีความเห็น กลุ่มที่เห็นว่าดีแล้ว และกลุ่มที่เห็นว่าต้องแก้ไขปรับปรุง ปรากฏว่ากลุ่มที่ไม่มีความเห็นมีจำนวนมากที่สุด 180 คน คิดเป็นร้อยละ 75.6 รองลงมาคือกลุ่มที่เห็นว่าต้องแก้ไขปรับปรุงจำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 19.3 และกลุ่มที่เห็นว่าดีแล้วมีจำนวนน้อยที่สุด 12 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0 ตามตารางที่ 14

ตารางที่ 1.4 ความเห็น เกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาเมืองพัทยา

คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีความเห็น	180	75.6
ดีแล้ว	12	5.0
ควรแก้ไขปรับปรุง	46	19.3
รวม	238	100.0

จากตารางที่ 14 ผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีความเห็นว่าควรแก้ไขปรับปรุงการเลือกตั้งสมาชิกสภาเมืองพัทยา จำนวน 46 คน ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ในต่าง ๆ กัน สรุปได้ดังนี้

1. ควรกำหนดคุณสมบัติของผู้สมัครรับเลือกตั้งเพิ่มเติม เช่น ระดับความรู้ควรกำหนดให้สูงขึ้นไม่ต่ำกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และต้องเป็นคนท้องถิ่น โดยอยู่ประจำในเมืองพัทยา อย่างน้อยไม่ต่ำกว่า 20 ปี

2. ให้เมืองพัทยาเพิ่มการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการเลือกตั้งให้มากยิ่งขึ้น เช่น ควรจัดทำป้ายประชาสัมพันธ์ ให้มีขนาดใหญ่และมีความเด่นสะดุดตาแก่ผู้พบเห็น จัดให้มีการหาเสียงทางสถานีวิทยุท้องถิ่น เป็นต้น
3. การเลือกตั้งครั้งนี้มีการใช้เงินซื้อเสียง มีการจัดเลี้ยงและจัดให้มีทรสพระหว่าง การหาเสียง ควรมีมาตรการในการป้องกันและปราบปรามให้ได้ผลอย่างจริงจัง
4. กรรมการตรวจคะแนน ให้หมุนเวียนกันโดยไม่ให้ เป็นกรรมการในหน่วยเลือกตั้ง ที่อยู่ใกล้บ้านตนเองและให้แต่งตั้งนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เป็นกรรมการ
5. ในหน่วยเลือกตั้งแต่ละหน่วยควรให้มีเจ้าหน้าที่ตรวจตรา ควบคุม กลุ่มอิทธิพลหรือ หัวคะแนนที่คอยบังคับข่มขู่ให้ประชาชนไป ใช้สิทธิ เลือกตั้ง
6. กำหนดให้มีการเลือกผู้สมัคร เป็นพรรคหรือกลุ่มการเมือง แต่ผู้ตอบบางคนยัง เห็นว่า ควรให้ เลือกผู้สมัคร เป็นรายบุคคล ดีกว่า เพราะถ้า เลือก เป็นกลุ่มอาจจะได้คนที่ไม่ดี เข้ามา
7. ให้มีสมาชิกสภา เมืองพัทยามาจากการแต่งตั้งทั้งหมด โดยแต่งตั้งจากคนในท้องถิ่น ที่ดี มีความซื่อสัตย์ สุจริต
8. ควรมีสมาชิกสภา เมืองพัทยาที่ เป็นฝ่ายค้านในสภาบ้าง
9. เพิ่มบทบาทสมาชิกสภา เมืองพัทยาในการควบคุมข้าราชการหรือพนักงาน เมืองพัทยา เช่นเดียวกับรัฐบาลมีรัฐมนตรีควบคุมกระทรวงต่าง ๆ แต่บางคนมีความ เห็นว่าสมาชิกสภา เมืองพัทยา มักจะไปก้าวก่ายงานของข้าราชการหรือพนักงาน เมืองพัทยา

สรุป

ผลการศึกษา เพื่อพิสูจน์สมมุติฐาน เกี่ยวกับอิทธิพลหรือความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคมต่อแบบแผนพฤติกรรมการลงคะแนน เสียง เลือกตั้งสมาชิกสภา เมืองพัทยาในลักษณะ ต่าง ๆ ได้แก่ ความสัมพันธ์หรืออิทธิพลต่อเป้าหมายสำคัญของการไปลงคะแนน เสียง เลือกตั้ง ว่าไป เลือกตั้งด้วยความสำนึกของตนเอง หรือถูกระดมชักชวน ร้องขอจากผู้อื่น ความสัมพันธ์หรือ อิทธิพลต่อระยะเวลาในการตัดสินใจลงคะแนน เสียงว่า ตัดสินใจ เลือก เร็วโดยตัดสินใจไว้ก่อน หรือตัดสินใจช้าโดยไปนึกเอาในวัน เลือกตั้งหรือในคูหาลงคะแนน และความสัมพันธ์หรืออิทธิพลต่อ การคำนึงถึงกลุ่มการเมืองหรือตัวผู้สมัคร เป็นเกณฑ์สำคัญในการตัดสินใจ ปรากฏว่าสมมุติฐานดังกล่าว ทั้ง 3 สมมุติฐานที่ได้กำหนดโดยอาศัยกรอบทฤษฎีวิจัยตัวกำหนด ไม่ได้รับการยอมรับทั้ง 3 สมมุติฐาน

ด้วยเหตุที่ตัวแปรสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมทั้ง 7 ตัวแปรที่กำหนดมีเพียงบางตัวแปรเท่านั้นที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับตัวแปรตาม ดังนี้

1. ระดับการศึกษาและอาชีพของผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีความสัมพันธ์กับ เป้าหมายสำคัญของการไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง กล่าวคือ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีระดับการศึกษาสูงและมีอาชีพที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมสูงจะไปลงคะแนนเสียงด้วยความสำนึกของตนเอง ในสัดส่วนที่สูงกว่าผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำกว่า ส่วนเพศ อายุ รายได้ ภูมิลำเนาเดิม และที่อยู่อาศัยของผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่มีความสัมพันธ์กับการไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ฉะนั้นจึงยังไม่สามารถยอมรับสมมุติฐานที่ 1 ได้
2. ระดับการศึกษา และรายได้ของผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีความสัมพันธ์กับระยะเวลาในการตัดสินใจเลือกผู้สมัคร กล่าวคือ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีระดับการศึกษาสูงและรายได้สูงจะตัดสินใจเลือกผู้สมัครเร็วกว่าผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีระดับรายได้ต่ำกว่า ส่วน เพศ อายุ อาชีพ ภูมิลำเนาเดิม และที่อยู่อาศัยของผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่มีความสัมพันธ์กับระยะเวลาในการตัดสินใจเลือกผู้สมัคร ฉะนั้นจึงยังไม่สามารถยอมรับสมมุติฐานที่ 2 ได้
3. ระดับการศึกษาของผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีความสัมพันธ์กับการคำนึงถึงกลุ่มการเมืองหรือตัวบุคคลเป็นเกณฑ์สำคัญในการตัดสินใจลงคะแนน กล่าวคือ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีระดับการศึกษาสูงจะตัดสินใจเลือกลงคะแนนโดยคำนึงถึงกลุ่มการเมือง เป็นเกณฑ์มากกว่าผู้มีระดับการศึกษาต่ำกว่า ส่วน เพศ อายุ อาชีพ รายได้ ภูมิลำเนาเดิม และที่อยู่อาศัย ของผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่มีความสัมพันธ์กับการคำนึงถึงกลุ่มการเมืองหรือตัวบุคคลเป็นเกณฑ์สำคัญ ฉะนั้นจึงยังไม่สามารถยอมรับสมมุติฐานที่ 3 ได้ เช่นเดียวกัน

สำหรับการวัดระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น เมืองพัทยา ปรากฏว่า ผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตเมืองพัทยา มีความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง แต่ยังให้ความสนใจเกี่ยวกับการเลือกตั้งน้อยมาก และบางกลุ่มเห็นควรให้แก้ไขระบบการเลือกตั้งเป็นแบบแบ่งเขต และให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งสังกัดพรรคการเมือง เช่นเดียวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ส่วนรูปแบบการปกครองท้องถิ่นแบบผู้จัดการ ยังไม่สามารถสรุปได้ว่าชาวเมืองพัทยามีความพอใจหรือไม่ แต่ผู้ที่มีความเห็นไม่พอใจนั้น ส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า การบริหารงานของเมืองพัทยาและการปฏิบัติงานของพนักงานเมืองพัทยา ไม่มีประสิทธิภาพดีพอ ซึ่งน่าจะได้มีการศึกษารวบรวมในส่วนนี้อีกครั้งหนึ่ง